

nr. 113 759 van 14 november 2013
nr. 113 759 van 14 november 2013
in de zaak X

In zake: X Gekozen woonplaats: X tegen:
In zake: X Gekozen woonplaats: X tegen:
In zake: X Gekozen woonplaats: X tegen:
In zake: X Gekozen woonplaats: X tegen:
X Gekozen woonplaats: X tegen:
Gekozen woonplaats: X tegen:
Gekozen woonplaats: X tegen:
Gekozen woonplaats: X tegen:
Gekozen woonplaats: X tegen:
X tegen:
tegen:
tegen:
tegen:
tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 111 652 van 10 oktober 2013 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 23 oktober 2013 om 9.30 uur.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2013.

Gezien het arrest nr. 111 652 van 10 oktober 2013 waarbij de partijen worden opgeroepen te verschijnen op de terechtzitting van 23 oktober 2013 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN DAMME en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Koyan (Jalrez district van de provincie Maydan Wardak), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van origine te zijn. U zou zeven jaar les hebben gevolgd in een madrassa in Jinda Khail, in de buurt van uw huis, waarna u op uw 18de zou zijn afgestudeerd als hafiz (of qari). Nadien zou u de kans hebben gekregen om als lesgever aan de slag te gaan in diezelfde madrassa en u zou er uiteindelijk gedurende zes maanden hebben onderwezen. U zou door andere ex-studenten van de madrassa, die na hun studies talib werden, vaak gevraagd zijn om samen met hen deel te nemen aan de jihad. U zou dit niet hebben willen doen en de eerste keer hun vraag hebben afgewezen. Omdat de talibs bleven aandringen, zou u uiteindelijk toch met hen zijn mee geweest naar een hinderlaag voor de Amerikanen. U zou echter zelf niet hebben gevochten. Tien dagen later zou u onder dwang een tweede keer met de talibs zijn mee geweest naar Mala Khail, waar zij de Amerikaanse troepen aanvielen. U zou echter meteen hebben beseft dat u zich niet kon vinden in de daden die door de taliban werden gesteld en u zou dit ook hebben duidelijk gemaakt aan de talibs. Zij zouden zijn blijven aandringen op de madrassa en bij u thuis een dreigende taal hebben gesproken. Zo zou u op een dag door mensen uit Waziristan zijn aangesproken met de boodschap dat u in de problemen zou komen indien u niet met hen meeging. Daarnaast zou u ook een dreigbrief hebben ontvangen. 10 à 15 dagen later zou u daarom voor een derde keer de talibs hebben vergezeld bij een aanval op een checkpost in Shahidan. 12 agenten zouden hierbij zijn vermoord en er zouden ook vijf talibs zijn omgekomen in de strijd. U zou tijdens dit conflict enkel als bewaker hebben deelgenomen. Na dit zware incident zouden veel van de talibs richting Pakistan zijn gevlucht. Uw broer Feraidun, die actief als talib had gefungeerd in uw regio, zou zijn opgepakt door het Afghaanse leger en de Amerikaanse troepen toen hij na het incident in Shahidan probeerde te vluchten naar Pakistan. Hij zou zich nu in een gevangenis in Nangarhar bevinden. U zou gestopt zijn met lesgeven aan de madrassa. U zou zowel de Amerikaanse troepen als de Afghaanse autoriteiten, bij wie u op een lijst van talibs staat, vrezen omwille van de activiteiten waarvan u ongewild deel had uitgemaakt. Bovendien zouden de Amerikaanse troepen al bij u thuis zijn geweest naar aanleiding van de dood van een belangrijke commandant, Sadri Ahim, en zouden zij er uw getuigschriften en foto's van in de madrassa hebben meegenomen. Sindsdien zouden zij bijna elke nacht naar uw huis zijn gekomen. Daarnaast zou u ook de talibs uit uw regio vrezen. U zou de ochtend na de aanval op de checkpost, in de winter van het jaar 2007, Afghanistan hebben verlaten en zijn gevlucht naar Iran, waar u 9 maanden verbleef. Nadat u er een discussie zou hebben gehad met andere talibs, zou u Iran hebben verlaten en verder zijn gevlucht tot in Griekenland. Van december 2008 tot maart 2013 zou u er in Patra hebben gewoond en gewerkt. U diende uw asielaanvraag in België in op 26 april 2013.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een originele taskara neer d.d. 2/01/1386 (22 maart 2007 Gregoriaanse kalender (GK)).

U zou via uw ouders hebben vernomen dat de Amerikanen nog steeds af en toen naar jullie huis zouden komen op zoek naar u en uw broer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden bemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk door de Amerikaanse troepen of door de Afghaanse autoriteiten zou zijn gevisieerd.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw activiteiten als talib uitermate beperkt waren. Zo meent u drie keer mee ten strijde te zijn getrokken met andere talibs uit uw regio, maar op geen enkel

moment zelf effectief te hebben gevochten (gehoorverslag CGVS, p. 21-24). De eerste keer zou u enkel in de lucht hebben geschoten, de tweede keer zou u enkel zijn meegegaan en helemaal niets hebben ondernomen en de derde keer zou u louter de wacht hebben gehouden (gehoorverslag CGVS, p. 21, 22 en 23-24). Verder blijkt doorheen uw verklaringen vooral dat u helemaal niet achter de activiteiten van de taliban stond en dat u zich ook als leerkracht in de madrassa distantieerde van de brainwashing die er schering en inslag was (gehoorverslag CGVS, p. 17 en 19).

Hiermee geconfronteerd, meent u dat u – onafhankelijk van uw activiteiten – sowieso wordt gezocht enkel en alleen omdat uw functie qari is en dit voor de autoriteiten automatisch impliceert dat u een talib bent (gehoorverslag CGVS, p. 28-29). Dat dit zo zou zijn, is eerder bedenkelijk. Bovendien strookt dit niet met uw eerdere verklaring dat u vóór uw deelname aan de jihad al gedurende zes maanden probleemloos als hafiz les had kunnen geven aan de madrassa (gehoorverslag CGVS, p. 16 en 22-23 en 30). Indien u als hafiz immers meteen al met de taliban geassocieerd zou zijn, kan worden verondersteld dat u voordien al zou zijn gearresteerd, zeker gezien uw verklaring dat men meteen wordt opgepakt indien men als talib staat geregistreerd (gehoorverslag CGVS, p. 30). Uiteindelijk verklaart u ook zelf dat u een slechte naam kreeg enkel omwille van uw deelname aan de jihad en dat er ook qari's bestaan die geen problemen kennen, omdat zij niet aan de strijd deelnemen (gehoorverslag CGVS, p. 30).

Dat u geviseerd zou zijn omwille van het feit dat u drie keer mee ging met andere talibs is bovendien te meer bedenkelijk gezien het feit dat u nooit een rechtstreekse confrontatie hebt gehad met de Amerikaanse troepen of de Afghaanse autoriteiten. U verklaart in dit licht immers dat u en de andere talibs steeds op tijd zijn kunnen vluchten (gehoorverslag CGVS, p. 30). Dat u problemen zou kennen omwille van het feit dat de Amerikanen bij een inval in uw dorp bij u thuis foto's en getuigschriften van u in de madrassa zouden hebben gevonden (gehoorverslag CGVS, p. 10), is verder niet afdoende. Uit die documenten kan immers enkel blijken dat u als hafiz actief was in de madrassa, wat – zoals u zelf verklaarde – op zich niet strafbaar is (gehoorverslag CGVS, p. 30).

Verder is het – gezien uw beperkte aandeel in de strijd – maar weinig aannemelijk dat u tot op de dag van vandaag, zes jaar later, nog steeds zou zijn gezocht door de Amerikaanse troepen of de Afghaanse autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen kan bovendien worden opgemaakt dat u bij hun huiszoekingen niet persoonlijk wordt geviseerd, aangezien u meent dat zij 'overall' in de regio huiszoekingen doen, omdat de taliban er overall sterk aanwezig zijn (gehoorverslag CGVS, p. 9, 27 en 29).

Dat u door de andere talibs uit uw regio zou worden gezocht, kan ook ernstig in vraag worden gesteld. U meent immers dat na het laatste gevecht waaraan u had deelgenomen, het merendeel van de talibs de regio was ontvlucht (gehoorverslag CGVS, p. 26).

Tot slot blijken uw verklaringen omtrent de dreigementen die u zou hebben ontvangen van andere talibs niet altijd even coherent.

Zo verklaart u aanvankelijk meermaals dat u pas een dreigbrief had ontvangen nadat u driemaal had deelgenomen aan de jihad en daarna weigerde dit nog te doen (gehoorverslag CGVS, p. 20 en 24). Ook meende u aanvankelijk dat u na die derde keer het voorstel had gekregen om in Waziristan een opleiding te gaan volgen (gehoorverslag CGVS, p. 24). Even later verklaart u dan weer dat u de ochtend na het derde gevecht waarbij u betrokken was meteen Afghanistan hebt moeten verlaten, omdat uw naam bekend was geraakt bij de autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 25). Ermee geconfronteerd dat u eerder verklaarde na dat derde incident nog verschillende dreigementen te hebben ontvangen, meent u plots dat die dreigementen plaatsvonden tussen het tweede en derde gevecht waaraan u had deelgenomen (gehoorverslag CGVS, p. 25). Opvallend is dat u even later echter opnieuw andere verklaringen aflegt door te stellen dat u na de dreigementen niet meer hebt deelgenomen aan de gevechten (gehoorverslag CGVS, p. 25-26). Dat u bovendien uw vertrek uit Afghanistan op één nacht zou hebben kunnen regelen, is op zich ook maar weinig geloofwaardig (gehoorverslag CGVS, p. 28).

Wat er ook van zij, indien er nog geloof kan worden gehecht aan uw problemen zoals u die voorstelt – quod non – dient er alsnog te worden bemerkt dat uw problemen zich erg lokaal voordeden. U meent immers te worden gezocht bij huiszoekingen in uw dorp en regio. Ook de

talibs die met u meestreden, blijken afkomstig uit uw regio (gehoorverslag CGVS, p. 4, 9, 22, 27 en 29).

Er kan worden geconcludeerd dat na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, de stukken in het administratieve dossier en op basis van bovenstaande argumentatie, u er niet in geslaagd bent een oprechte, gegronde vrees voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Vluchtelingconventie aannemelijk te maken.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen. Uw taskara bevat geen elementen die in bovenstaande beslissing in vraag werden gesteld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u afkomstig blijkt te zijn uit het district Jalrez van de provincie Maydan Wardak, kan in uw geval evenwel worden bemerkt dat u geen elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan worden geoordeeld dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in uw provincie te ontlopen. In casu kan de situatie in de hoofdstad Kabul worden bekeken. Op basis van uw verklaringen oordeelt het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert in Kabul een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen. U verklaart immers nooit problemen te hebben gekend met de Afghaanse autoriteiten of met andere burgers in uw land van herkomst. De enige problemen die u wel met de autoriteiten zou hebben gehad, betreffen de problemen naar aanleiding van uw betrokkenheid bij de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 12). In bovenstaande argumentatie werd echter reeds verwezen naar het lokale karakter en de beperkte geloofwaardigheid van deze problemen (zie supra). Dit element kan bijgevolg ook niet in rekening worden gebracht. Dit is bovendien ook het enige argument waarop u zich baseert om te stellen dat u zich niet elders in Afghanistan kunt vestigen (gehoorverslag CGVS, p. 29-30). Verder blijkt u geschoold te zijn en in de mogelijkheid te verkeren om in het Pashtun te lezen en schrijven. U zou ook Dari begrijpen (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 12).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan:

Regionale Analyse” van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker voert geen concrete schending aan van enig wetsartikel, doch levert inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. De Raad leidt hier uit af dat hij in wezen de materiële motiveringsplicht geschonden acht, in samenlezing met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een fotokopie van zijn gehoorverslagen bij het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken, evenals een uittreksel van het ANSO-rapport betreffende het aantal incidenten met anti-overheidsgroepen in Afghanistan.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is om reden dat (i) verzoekers beweerde activiteiten met de taliban uitermate beperkt waren en hij zich als leerkracht in de madrassa distantieerde van de brainwashing die er schering en inslag was (ii) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker louter omwille van zijn functie als “qari” door de autoriteiten zou worden gevisieerd, (iii) verzoeker nooit een rechtstreekse confrontatie had met de autoriteiten of de Amerikaanse troepen, (iv) de beweerde activiteiten voor de taliban reeds zes jaar geleden plaatsvonden, (v) verzoeker bij de beweerde huiszoekingen aan zijn adres niet persoonlijk werd gevisieerd, gezien de Amerikanen overal in de regio huiszoekingen doen en (vi) verzoeker incoherente verklaringen aflegde omtrent de dreigementen die hij zou hebben ontvangen van andere talibs.

De commissaris-generaal merkte nog op dat de beweerde problemen van verzoeker bovendien louter lokaal zijn, en dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker zijn vlucht in een nacht zou hebben kunnen regelen.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in deze motieven, die allen steun vinden in de stukken van het administratief dossier en die deugdelijk zijn, te ontkrachten.

Wat betreft zijn vrees voor de Afghaanse autoriteiten en de Amerikaanse troepen stelt verzoeker dat het inderdaad zo is dat zijn activiteiten voor de taliban beperkt zijn, doch dat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker niet zou gevisieerd worden. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen in het gehoorverslag, waaruit zou blijken dat hij werd opgenomen in een lijst met talibs, gezien zijn naam werd doorgegeven door een informant toen hem een kalasjnikov in de hand werd gestopt naar aanleiding van de eerste keer dat hij mee ging op missie met de taliban. De commissaris-generaal zou deze registratie ten onrechte hebben geminimaliseerd. Eenmaal men als talib geregistreerd staat blijft dit ook zo tot de betrokken persoon wordt aangetroffen, waardoor verzoekers vrees nog steeds actueel zou zijn. Verzoeker zou overigens nog hebben verklaard dat hij en de drie andere “qari's” bijzonder gevisieerd werden bij de huiszoekingen en hij vermeldt bijkomend dat hij onlangs contact had met zijn moeder, die hem vertelde dat hij nog steeds wordt gezocht.

Voor wat betreft verzoekers vrees ten aanzien van de Afghaanse overheden of de Amerikaanse troepen blijkt vooreerst uit verzoekers verklaringen dat zijn activiteiten als talib uitermate beperkt waren. Dat verzoekers naam zou zijn doorgegeven waardoor hij geboekstaafd staat als talib is een bewering die door verzoeker geenszins onderbouwd kan worden met concrete elementen. Zelfs indien dit toch het geval zou zijn dan nog kan worden vastgesteld dat verzoeker gedurende zes maanden probleemloos les heeft kunnen geven in de madrassa waarbij hij zelf aangaf dat hij zich hierbij distantieerde van de brainwashing die er schering en inslag was. Verzoeker die verklaarde drie keer mee ten strijde te zijn getrokken met andere talibs uit zijn regio, zou op geen enkel ogenblik zelf hebben gevochten en is hoe dan ook nooit rechtstreeks geconfronteerd geweest met de Amerikaanse troepen of de Afghaanse autoriteiten. Dat verzoeker problemen zou kennen omwille van het feit dat de Amerikanen bij een inval in zijn dorp bij hem thuis foto's en getuigschriften van hem in de madrassa zouden hebben gevonden (gehoorverslag, 10) is, zoals de bestreden beslissing terecht stelde niet afdoende. Uit deze documenten blijkt immers enkel dat verzoeker als *hafiz* actief was in de madrassa, hetgeen – zoals hij zelf verklaarde – op zich niet strafbaar is. Gelet op zijn beperkt aandeel in de strijd en zijn niet-strfbare activiteiten als *hafiz* kan bijgevolg in redelijkheid niet worden aangenomen dat verzoeker met een dergelijk profiel tot op de

dag van vandaag, zes jaar later, nog steeds zou gezocht zijn door de Amerikaanse troepen of de Afghaanse autoriteiten. Dat verzoekers moeder hem zou hebben laten weten dat hij nog steeds gezocht wordt is een loze bewering die geenszins onderbouwd of nader toegelicht wordt. Minstens mag van verzoeker verwacht worden dat hij verduidelijkt door wie, wanneer en op welke wijze hij “nog steeds gezocht wordt”.

Ook verzoekers vrees ten aanzien van andere talibs uit zijn streek is niet aannemelijk. Verzoekers verklaringen omtrent de dreigementen die hij zou hebben ontvangen van andere talibs zijn immers niet altijd even coherent. Verzoekers grief dat dit zou te wijten zijn aan de vertaling is een *post factum* verklaring die geenszins kan overtuigen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt bij de aanvang van ieder gehoor immers onder meer de rol van de tolk uitgelegd en er tevens op gewezen dat verzoeker eventuele problemen met de tolk moet melden. Verzoeker heeft dit nagelaten. Communicatieproblemen met de tolk die voor het eerst worden opgeworpen voor de Raad zijn laattijdig en kunnen om deze reden niet meer nuttig worden aangevoerd.

Waar verzoeker herhaalt dat hij zal gedwongen worden door de taliban om jihad te voeren, “*hetgeen hij steeds geweigerd heeft*”, en in het ergste geval door hen zal worden vermoord, merkt de Raad op dat zulks in tegenspraak is met zijn relaas, luidens hetwelk hij tot drie maal toe op (gewapende) missie zou geweest met de aliban.

Ten slotte kan worden vastgesteld dat verzoeker Afghanistan verlaten heeft in 2007 en slechts in 2013 in België voor het eerst asiel heeft aangevraagd. Verzoeker verklaarde immers nog negen maanden verbleven te hebben in Iran en vervolgens nog meer dan vier jaar in Griekenland zonder er asiel aan te vragen. Dat verzoeker zes jaar gewacht heeft alvorens een asielaanvraag in te dienen is weinig verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Van een asielzoeker die vervolging vreest mag immers verwacht worden dat hij internationale bescherming inroept van zodra hij hiertoe de mogelijkheid heeft. Dat verzoeker zo lang getalmd heeft relativeert de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en ondermijnt hoe dan ook de geloofwaardigheid ervan.

Ter terechtzitting van 9 oktober 2013 legt verzoeker nog twee bijkomende stukken neer: een studentenkaart en een dreigbrief van de taliban. Op 14 oktober 2013 legt verzoeker nog een aanvullende nota neer met een vertaling van voormelde dreigbrief. Deze stukken doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. De studentenkaart toont niet meer aan dan dat verzoeker een lerarenopleiding heeft gevolgd tussen april 2006 en augustus 2006; het is geen bewijs van de aangehaalde feiten. De dreigbrief van de taliban is slechts een fotokopie waaraan om reden dat deze makkelijk manipuleerbaar zijn, geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er voor verzoeker een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief open staat in Kabul, waardoor er voor verzoeker geen nood is aan internationale bescherming. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er

geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat en dat er aldaar heden geen willekeurig oorlogsgeweld heerst dat een reëel risico op ernstige schade teweeg brengt voor terugkerende asielzoekers. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

Verzoeker brengt hiertegen in dat het in aanmerking nemen van een intern hervestigingsalternatief niet mogelijk is gezien hij op de lijst van gezochte personen door de taliban staat. Verzoekers beweerdelijke vrees voor de taliban werd ongeloofwaardig bevonden zodat hij zich hier niet langer dienstig kan op beroepen. Verzoeker betwist tot slot de analyse van de commissaris-generaal dat Kabul veilig is, en citeert daarvoor uit het ANSO-rapport waaruit blijkt dat er een stijging van *“maar liefst 500 % werd vastgesteld van aanvallen in Kabul in vergelijking met een jaar daarvoor”* (stuk 5). De Raad stelt echter vast dat het betreffende stuk aangeeft dat het aantal incidenten in de hele provincie Kabul gestegen is van 2 incidenten naar 12 in het eerste kwartaal van 2013. Hieruit kan evenwel niet worden besloten dat er heden in Kabul een situatie van willekeurig oorlogsgeweld heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In het eerste kwartaal van 2011 lag het aantal incidenten nog veel hoger dan in het eerste kwartaal van 2013. Daarenboven definieert het document een “incident” als *“all types of kinetic and non-kinetic events”*, waardoor niet eens is aangetoond dat dit incidenten betreffen waarbij burgers slachtoffer werden.

De door verwerende partij neergelegde nota van 17 oktober 2013 die een update van de situatie in Kabul bevat opgesteld op datum van 5 september 2013 bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op *high profile* doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Verzoeker brengt geen elementen bij die zich tegen deze analyse van de veiligheidssituatie verzetten.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,
vreemdelingenzaken,

wnd. voorzitter, rechter in

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER